

Arrest

nr. 241 430 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer/ mevrouw :
(...)”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6. eerste lid. van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling, die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....
of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.“

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 4 dagen vanaf 25/05/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat . een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en in het derde middel de schending van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van de middelen zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen artikels 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Oeganda.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij schuift het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner aan de kant en weigert rekening te houden met de lopende procedure aangaande het huwelijk tussen het koppel.

Verzoeker heeft ondertussen reeds jaar en dag en nog steeds een relatie met B. (...). Zij vormen een hecht koppel en zijn een gezin in de zin van artikel 8 EVRM. Zij deden een aangifte tot huwelijk. Hun vraag hangt nog steeds voor de Ambtenaar van de Burgerlijke stand die het advies van de Procureur des Konings afwacht.

Hier dient dan ook rekening mee gehouden te worden.

Dat hun duurzame relatie ook niet in twijfel kan worden getrokken.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en dit dossier niet zorgvuldig heeft behandeld!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Wordt verzoeker geacht zijn partner achter te laten met wie hij wenst te huwen?! Bovendien zorgt verzoeker mee voor het kindje van zijn partner. Het kind heeft ook een hechte band met verzoeker!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier immers zeer duidelijk dat verzoeker samen met zijn partner een effectieve gezinscel vormt.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Tenslotte houdt beslissing ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is, niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen en dus een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat verwerende partij met één zin motiveert waarom verzoeker het land dient te verlaten: "De vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art. 6, eerste lid, van de wet)."

Verwerende partij maakt zelfs geen gewag van de persoonlijke situatie van verzoeker en negeert integraal zijn duurzame relatie met zijn partner. Ondertussen wacht het koppel hun huwelijksaangifte af. Ook hiermee wordt door verwerende partij geen rekening mee gehouden! Dit is absoluut onredelijk en schendt manifest het motiveringsbeginsel. Deze zeer summiere motivering draagt geenszins de beslissing en is absoluut niet pertinent!

Er werd "gewoon" met het geheel der elementen en de feitelijke situatie van verzoeker en zijn partner geen rekening gehouden! Dat de beslissing duidelijk niet afdoende gemotiveerd is.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

En:

“Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

De situatie in Oeganda is momenteel alarmerend en ernstig. Recentelijk brak er een Choleraepidemie uit in de regio van Kampala (slechts op 11 km van de geboortestad van verzoeker) waarbij reeds verschillende doden vielen.³ De medische voorzieningen in zijn land zijn schaars waardoor de cholera zich makkelijk en snel kan verspreiden. Dit gebeurt voornamelijk door in aanraking te komen met vervuild water.

Niet alleen is er een medisch gevaar bij een eventuele terugkeer, er is eveneens sprake van een humanitaire crisis in Oeganda. Vele Congolezen zijn uit Congo gevlucht en zoeken onderdak en hulp in de buurlanden. Dit leidt tot een aanzienlijke toestroom in Oeganda die absoluut niet gedragen kan worden door het land gelet op de beperkte voorzieningen.

Het UNHCR rapporteerde in 2018 dat in een periode van anderhalve maand, maar liefst 34.000 Congolezen waren gevlucht naar Oeganda!

Ook daar eindigt de probleemsituatie in Oeganda niet. Het land kampt ook met ernstige schendingen van de mensenrechten wanneer het aankomt op recht van vereniging, vrije meningsuiting en willekeurige arrestaties ten aanzien van onschuldige personen. Over dit schrijft een rapport aangaande de mensenrechten in Oeganda het volgende:

“Arbitrary Arrest or Detention

Although the law prohibits such practices, security forces often arbitrarily arrested and detained persons, including opposition leaders, politicians, activists, demonstrators, and journalists. The law provides for the right of persons to challenge the lawfulness of their arrest or detention in court, but this mechanism was seldom employed and rarely successful.”
(Eigen markering).

Zowel gewone burgers als journalisten, als leden van de oppositie werden in het verleden reeds gearresteerd zonder gegronde reden of fysiek aangevallen door het Oegandese leger en de politie.

Willekeurig geweld zijn gebruikelijke praktijken in het land van herkomst van verzoeker. In een artikel van 11/09/2019 van Human Rights Watch lezen we verder dat er opnieuw ernstige geweldplegingen in Oeganda plaatsvinden. De situatie is schrijnend en doet terugdenken aan de geschiedenis van geweld die Oeganda reeds meemaakte.

Zelfs de massamoorden op burgers in 2016 werd nog niet volledig uitgeklaard. Vele achtergebleven familieleden blijven met vragen zitten en wachten nog steeds op rechtvaardigheid. De overheid is echter niet geneigd gevolg te geven aan hun vraag. Zij zaten immers achter de dood van tientallen burgers waaronder ook vrouwen en kinderen.

De situatie in Oeganda is gevaarlijk en er is geen enkele waarborg op veiligheid. Bovendien is verzoeker afkomstig uit de regio die thans kampt met een ernstige cholera-epidemie. De kans dat verzoeker in aanraking komt met deze aandoening is dus groot. Hierbij is het ook belangrijk op te merken dat verzoeker geen enkel opvangnetwerk heeft in zijn land van herkomst en dat hij derhalve terecht zal komen in een ernstige situatie van armoede.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zal uitmaken van voorgaand artikel.

Verzoeker heeft in België een onderkomen en woont samen met zijn partner. Zij hebben een duurzame relatie en vormen een gezin. Zijn stabiliteit en rust is belangrijk. Het zou onredelijk zijn om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst en bovendien zou het een ernstige schending uitmaken van artikel 3 EVRM!

Hij kan niet terug naar zijn land van herkomst en het mag duidelijk zijn dat verzoeker er nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Verzoeker heeft geen netwerk waar hij terecht zou kunnen voor steun en hulp.”

En:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Sedert 2017 zijn partijen samen. Zij wensen nu ook te huwen en deden intussen een huwelijksaangifte. Hun aanvraag is thans nog hangende.

Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin! Maar dat in dit dossier dient te worden vastgesteld dat er niet de minste belangenafweging werd gemaakt. Men heeft de gezinssituatie van verzoeker compleet naast zich neergelegd.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het

uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Een fair-balance toets is absoluut noodzakelijk!

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner. Bovendien heeft verzoeker ook een hechte band met het kind van zijn partner waarvoor hij mee zorgt!

Er is geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

De duurzaamheid van zijn relatie met zijn partner wordt volledig genegeerd en afgedaan als niet bestaande zonder enige controle en/of afweging.

Dat verzoeker in België zijn partner heeft waarmee hij al twee jaar samenwoont en waarop hij kan terugvallen. Zij wensen nu ook te huwen.

De beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!"

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Gezien de verzoekende partij enkel de eerste van de twee pagina's van de bestreden beslissing voegt aan het verzoekschrift, gezien uit de eerste pagina van de bestreden beslissing en/of uit de akte van betekening op geen enkele wijze kan blijken dat er sprake is van een tweede pagina en gezien uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken of de bestreden beslissing in zijn totaliteit betekend werd aan de verzoekende partij, gaat de Raad er *in casu* van uit dat de verzoekende partij minstens kennis heeft gekregen van volgende motieven:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6. eerste lid. van de wet)”

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in haar paspoort of in haar daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien kan worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij gewag heeft gemaakt van haar persoonlijke situatie en het feit negeert dat zij een duurzame relatie heeft met haar partner en zij hun huwelijksaangifte afwachten en dit een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel, laat zij na te duiden op grond van welke bepaling de verwerende partij ertoe gehouden was met deze elementen rekening te houden en/of hieromtrent te motiveren. In zoverre de verzoekende partij wenst te betogen dat rekening diende te worden gehouden met en te worden gemotiveerd over haar gezinsleven conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar en niet heeft gemotiveerd omtrent haar gezinsleven met haar partner op het Belgische grondgebied, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over een gezinsleven.

Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk wordt gemaakt, heeft de verzoekende partij geen belang bij een betoog dat wijst op een gebrek in de haar betekende motieven aan het in rekening brengen van het gezinsleven en op het niet uitvoeren van een belangenafweging.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt door geen rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen in dit dossier, dat de verwerende partij het feit dat zij samenwoont met haar partner aan de kant schuift en weigert rekening te houden met de lopende procedure aangaande het huwelijk, dat zij ondertussen reeds jaar en dag en nog steeds een relatie heeft met B., dat zij een hecht koppel en gezin zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij aangifte deden tot huwelijk, dat hun vraag nog steeds hangt voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand die het advies van de Procureur des Koning afwacht, dat hiermee ook rekening dient gehouden te worden, dat hun duurzame relatie ook niet in twijfel kan worden getrokken, dat zij in vraag stelt of van haar verwacht wordt om haar partner achter te laten met wie zij wenst te huwen, dat zij bovendien mee zorgt voor het kindje van haar partner, dat het kind ook een hechte band heeft met haar, dat het duidelijk mag zijn dat dit onredelijk is, dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij erin gefaald heeft het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen, dat uit het administratief dossier immers zeer duidelijk blijkt dat zij samen met haar partner een effectieve gezinscel vormt, dat het dan ook onredelijk is van de verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren, dat de verwerende partij met één zin motiveert waarom zij het land dient te verlaten: *“De vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (artikel 6, eerste lid, van de wet).”*, dat de verwerende partij zelfs geen gewag maakt van haar persoonlijke situatie en integraal haar duurzame relatie met haar partner negeert, dat zij ondertussen hun huwelijksaangifte afwacht, dat de verwerende partij ook hiermee geen rekening heeft gehouden, dat dit absoluut onredelijk is en manifest het motiveringsbeginsel schendt, dat de summier motivering de bestreden beslissing niet draagt en absoluut niet pertinent is, dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

3.5. Met het enkel stellen dat de motivering van de bestreden beslissing summier is en absoluut niet pertinent, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de haar bekende motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende het, volgens de verzoekende partij op grond van de motieven waarvan zij stelt kennis te hebben, niet motiveren en in overweging nemen van haar persoonlijke situatie, meer bepaald het feit dat zij samenwoont met haar partner met wie zij een duurzame relatie heeft en met wie zij een aangifte tot huwelijk deed, waarvan de procedure lopende is, en dat zij mee zorgt voor het kindje van haar partner, waarmee zij een hechte band heeft, dat zij een effectieve gezinscel vormen, kan verwezen worden naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 3.3. De Raad herhaalt, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over een gezinsleven.

Waar de verzoekende partij zich afvraagt of zij wordt geacht haar partner achter te laten met wie zij wenst te huwen, wijst de Raad erop dat het enkele feit dat een huwelijk eventueel kan afgesloten worden in België geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en zij aldus het grondgebied dient te verlaten. Er is de Raad geen wettelijke bepaling gekend die de verwerende partij verhindert om het illegaal verblijf van een vreemdeling vast te stellen en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, in geval hij een huwelijksaangifte heeft gedaan. De aangifte van een huwelijk verhindert niet de vaststelling van illegaal verblijf en het afleveren omwille van voormelde reden van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel, noch van enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Betreffende de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de volgende elementen: zij onderhoudt een stabiele en duurzame relatie met haar partner, zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen, zij zijn sedert 2017 samen, zij wensen nu ook te huwen en deden intussen een huwelijksaangifte, hun aanvraag is thans hangende. Verder betoogt de verzoekende partij dat er niet de minste belangenafweging wordt gemaakt, dat een belangenafweging moet plaatsvinden tussen het algemeen belang en het individueel belang van de vreemdeling, dat indien men een belangenafweging maakt, men tot de vaststelling kan komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen, dat ook in dit dossier een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin maar dat in dit dossier niet de minste belangenafweging werd gemaakt. Verder meent de verzoekende partij dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, dat een terugkeer naar het land van herkomst zware gevolgen met zich meebrengt, voornamelijk op basis van haar gezinsleven met haar partner, dat zij bovendien ook een hechte band heeft met het kind van haar partner waarvoor zij mee zorgt, dat de duurzaamheid van haar relatie met haar partner volledig wordt genegeerd en afgedaan als niet bestaande zonder enige controle en/of afweging. Tot slot verwijst de verzoekende partij opnieuw naar haar partner waarmee zij al twee jaar samenwoont en waarop zij kan terugvallen. Ze herhaalt dat zij nu ook wensen te huwen.

3.8. Betreffende de kritiek dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar persoonlijke omstandigheden en haar gezinsleven, herhaalt de Raad nogmaals dat, zoals zal blijken uit wat volgt, de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren over een gezinsleven.

3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.9.1. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst op haar familie- en gezinsleven en betoogt dat zij in België een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner, dat zij reeds geruime tijd en effectief samenwonen, dat zij sedert 2017 samen zijn en dat zij wensen te huwen en intussen een huwelijksaangifte deden. Zij wijst ook op de hechte band die zij heeft met het kind van haar partner.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins- of privéleven.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, dat de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een stabiele en duurzame relatie heeft met een vrouw, en met haar en haar kind samenwoont, alsook dat zij een hechte band heeft met voormeld kind doch hiervan geen stavingstukken voorlegt. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner en/of tussen haar en het kind van de partner. Uit het louter samenwonen van de verzoekende partij met haar partner en diens kind kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden afgeleid worden. Ook uit het louter doen van een huwelijksaangifte kunnen dergelijke banden tussen partners niet worden afgeleid. De intentie tot huwen leidt er niet toe dat aangetoond is dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de verzoekende partij en haar partner nog niet gehuwd zijn en dat een onderzoek lopende was. Uit het administratief dossier blijken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen andere elementen of stukken die wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot het louter aanhalen dat zij een gezinsleven heeft met haar partner, dat zij samenwonen en wensen te huwen, dat zij een hechte band heeft met het kind van haar partner doch stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en enkel staft dat zij aangifte van huwelijk heeft gedaan, doch geenszins bewijzen aanbrengt van effectief beleefde banden met haar partner en/of met het kind van haar partner.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift, geenszins aannemelijk gemaakt. Voorts laat de verzoekende partij na aan te geven uit welke stukken wel degelijk zou blijken dat er sprake is van duurzame banden met haar partner en/of het kind van haar partner. De stukken van het administratief dossier, noch de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, bevatten dergelijke indicaties.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat er sprake is van duurzame banden met haar partner en/of het kind van haar partner, en dit ook niet blijkt uit het administratief dossier, maakt zij evenmin een privéleven gebaseerd op deze relaties, aannemelijk.

Daar er geen beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk wordt gemaakt, diende de gemachtigde bijgevolg geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.9.2. Voor zover de verzoekende partij toch een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk zou maken, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63). Het onderzoek geschiedt concreet aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken persoon zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad erop dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De samenwoont met haar partner en het kind van de partner geeft de verzoekende partij evenmin automatisch recht op verblijf en een tijdelijke terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het gezinsleven. De verzoekende partij wist of diende te weten dat haar gezinsleven in België met haar partner en diens kind vanaf het begin precair was gelet op haar illegale verblijfsstatus in België. Ook hier kan er nogmaals op gewezen worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders of dat haar partner en diens kind in de onmogelijkheid zouden zijn om haar in het land van herkomst te bezoeken, noch dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen zodat er *in casu* geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog dat zij de intentie heeft om te huwen en dat zij samenwoont met haar partner en diens kind, toont zij de aanwezigheid van hinderpalen niet *in concreto* aan.

3.9.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.10. De verzoekende partij betoogt tot slot ook nog dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Zij stelt dat de situatie in Oeganda momenteel alarmerend en ernstig is, dat er recentelijk een

cholera-epidemie uitbrak in de regio van Kampala (op slechts 11 km van haar geboortestad) waarbij reeds verschillende doden vielen, dat de medische voorzieningen in haar land schaars zijn waardoor cholera zich makkelijk en snel kan verspreiden, dat er eveneens sprake is van een humanitaire crisis, dat vele Congolezen uit Congo zijn gevlucht, dat Oeganda de aanzienlijke toestroom absoluut niet kan dragen, dat het land daarnaast ook kampt met ernstige schendingen van de mensenrechten wanneer het aankomt op het recht van vereniging, vrije meningsuiting en willekeurige arrestaties ten aanzien van onschuldige personen, dat zij hierbij verwijst naar een rapport aangaande mensenrechten in Oeganda, dat zowel gewone burgers als journalisten, als leden van de oppositie in het verleden werden gearresteerd zonder gegronde reden of fysiek werden aangevallen door het Oegandese leger en de politie, dat willekeurig geweld gebruikelijke praktijken zijn in Oeganda, dat in een artikel van 11 september 2019 van Human Rights Watch te lezen valt dat er opnieuw ernstige geweldplegingen in Oeganda plaatsvinden, dat zelfs de massamoorden op burgers in 2016 nog niet volledig werden uitgeklaard, dat de situatie in Oeganda gevaarlijk is en er geen enkele waarborg op veiligheid is, dat de regio waaruit zij afkomstig is thans kampt met een ernstige cholera-epidemie, dat de kans dat zij in aanraking komt met deze aandoening groot is, dat zij geen enkel opvangnetwerk waar zij terecht zou kunnen voor hulp en steun heeft in haar land van herkomst en dat zij derhalve terecht zal komen in een ernstige situatie van armoede, dat zij in België een onderkomen heeft en samenwoont met haar partner, dat zij een duurzame relatie hebben en een gezin vormen, dat haar stabiliteit en rust belangrijk is, dat het onredelijk zou zijn om haar terug te sturen naar haar land van herkomst en dat het bovendien een ernstige schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.11. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.12. De verzoekende partij verliest uit het oog dat het *in casu* aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen.

Zij stelt vooreerst dat er een cholera-epidemie heerst op 11 km van haar geboortestad. Ze legt ter staving een document van de Wereldgezondheidsorganisatie voor waaruit blijkt dat er in januari 2019 45 vermoedelijke gevallen van cholera werden vastgesteld, waarvan er 18 werden bevestigd en waarbij er twee de dood als gevolg hadden. De verzoekende partij laat echter na om een begin van bewijs bij te brengen om aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen op een plaats en in omstandigheden waar zij een ernstig risico loopt door cholera getroffen te worden. Zij stelt immers enkel

dat zij geboren is op 11 km van Kampala en dat in de regio van Kampala meerdere gevallen van cholera bevestigd zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat iedere vreemdeling bij een terugkeer naar Oeganda een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, terwijl dit evenmin kan worden afgeleid uit het door de verzoekende partij gevoegde bewijsstuk van de Wereldgezondheidsorganisatie. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat als gevolg van een cholera-uitbraak de situatie in Oeganda zodanig is dat iedere vreemdeling, ongeacht de individuele omstandigheden, bij een terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dan wel dat zij een dergelijk risico loopt.

Waar de verzoekende partij verder verwijst naar de humanitaire crisis die ertoe geleid heeft dat veel Congolezen naar o.a. Oeganda zijn gevlucht en het land die aanzienlijke toestroom niet kan dragen omwille van de beperkte voorzieningen, toont zij geenszins aan dat zij door die humanitaire crisis een risico loopt op foltering, onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt verder dat gewone burgers, journalisten en leden van de oppositie in het verleden reeds gearresteerd werden zonder gegronde reden of fysiek werden aangevallen door het Oegandese leger en de politie, dat willekeurig geweld gebruikelijke praktijken zijn en dat er opnieuw ernstige geweldplegingen in Oeganda plaatsvinden. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift vier artikels van Human Rights Watch omtrent geweld in Oeganda. Uit de artikels blijkt dat er vanuit het leger en de politie geweld werd gepleegd tegen oppositieleiden van het parlement, journalisten en burgers in de periode tussen 2009 en 2018. Uit stavingstuk 5 bij het verzoekschrift blijkt dat de Oegandese politie en het leger in de dagen voor en na de verkiezingen van 15 augustus 2018 geweld gebruikten ten aanzien van oppositieleiden van het parlement, journalisten en burgers. Uit stavingstuk 6 blijkt dat in 2009 geweld werd gebruikt tegen ongewapende protesteers en bijstanders. Stavingstukken 7 en 8 berichten tot slot over het ombrengen van meer dan 100 mensen in het Westen van Oeganda na lange spanningen tussen de overheid en het koninkrijk/de regio Rwenzururu.

Voor wat betreft het geweld gebruikt door het leger en de politie, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet aantoonde dat eenieder in Oeganda om deze redenen een ernstig en reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij persoonlijk, in het licht van voormelde redenen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Door overigens louter te beweren dat zij in een ernstige situatie van armoede terecht zal komen omdat zij in Oeganda geen opvangnetwerk heeft zonder hiervoor een begin van bewijs aan te leveren, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM evenmin aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij tot slot zou menen dat artikel 3 van het EVRM geschonden is doordat zij wenst te huwen en er sprake is van een gezins- en privéleven in België, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft, minstens dat haar recht op een gezinsleven wordt miskend, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat om die reden een schending van artikel 3 van het EVRM optreedt.

3.13. De Raad kan aldus slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.14. De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER